

Дър. вѣстникъ
влиза всѣкъ седмица
приложенето четири
пати въ годината

Годишната цѣна на
Църковенъ вѣстникъ,
всадно съ
приложенето
въ България 10 лева, а
въ странство 13 лева.

Единъ брой 15 ст.

ЦЪРКОВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

Единъ брой 5 стотинки

Анонсацитъ е годи-
шенъ и.
всѣкога прѣплатенъ

Всичко, относяще се до
вѣстника се напраща
до администрацията на
«Църковенъ вѣстникъ»
въ гр. София.

За обявления се плаща
за първи пать по 20 ст.
на редъ съ гармондъ,
въ всѣко повторение по
15 ст.

Неплатени писма не се
присематъ — рѣкописи
въ седмичното издание
не се повръщатъ

† Патриархъ Иоа- кимъ III.

Онзи день телеграфната агенция отъ Цариградъ събщи съ три думи печалната вѣсть за кончината на Н. Светейшество вселенския патриархъ Иоакимъ III. Тази вѣсть, тъй нечакана, ще се посрѣщне съ най голѣма псчаль отъ всички православни църкви. Иоакимъ III, който два пжти възседава на цариградския патриаршески прѣстолъ, бѣ крупна и авторитетна личностъ. Неговитѣ способности, за които остави толкова доказателства и има толкова почитатели въ църковнитѣ и политически кржгове, и неговото светителствуване, което остави широки бразди въ вселенската църква и въ гръцката община, еж му открили широко мѣсто въ историята на цариградската църква и още по дълбока признателностъ въ сърцата на гръцкия народъ. Неговиятъ животъ, тъй драгоцѣненъ и тъй благодѣненъ за църквата, се прѣкжсва въ сждбноосни моменти, когато е най-много необходимъ. Неговата смъртъ, която тъй не наврѣме дойде, оставя такава голѣма празнина, която мъчно ще може да се запълни отъ мъжъ съ добродѣтели, достоичства и тактъ, каквито отличаваха светиля, който издигна Цариградската патриаршия и съ авторитета и дарбитѣ си накара турското правителство да я респектира. Той бѣ мъжъ съ широки възгледи, съ голѣмъ замахъ и съ безспорни заслуги.

Въ дѣйността на Иоакимъ III има три периода. Първиятъ е тоя на неговата подготовка, втория обема първото му патриар-

шествуване, което се свърши на 1884 г., а третия — на второто му патриаршествуване, което почна прѣзь 1901 и се свърши оня день.

Роденъ въ 1834 г. въ Цариградъ у Бояджи-Кьой на Восфора и получилъ образованието си въ мѣстнитѣ училища на Фенеръ, той билъ назначенъ за диакоинъ въ Виена. Въ 1860 г. той билъ назначенъ за такъвъ при Кизицкия митрополитъ Иоакимъ, който билъ неговъ покровитель. Когато послѣдниятъ билъ избранъ за цариградски патриархъ подъ име Иоакимъ II, назначилъ го за велики протосингелъ при Патриаршията. Прѣзь 1864 г. архимандритъ Иоакимъ билъ назначенъ за Варненския митрополитъ и подиръ 13 години за митрополитъ въ г. Солунъ, отдѣто прѣзь 1878 г. билъ повиканъ на патриаршеския прѣстолъ. Това е първия периодъ на неговата пастирска дѣйностъ.

Вториятъ почва отъ 1878 и се продължава до 1884 г., когато билъ сваленъ отъ патриаршеския прѣстолъ. Прѣзь този късъ периодъ той проявилъ своитѣ творчески способности и разкрилѣвоитѣ пастирски добродѣтели. Прѣзь него той устроилъ патриаршеското помѣщение, което било изоставено, украсилъ патриаршеския храмъ, съградилъ нова великолѣпна сграда за великото народно гръцко училище, най-хубавата и голѣма сграда на Фенеръ, уредилъ старопиталище на о. Проти, основалъ патриаршеския органъ «Еккліастики Алітіа», уредилъ управата на училищата и приобрѣлъ за цариградската църква Сергиевското подворие въ Москва. На редъ съ дѣйността, която засѣга гръцката църква, и съ просвѣтно-културната, която засѣга гръцкия народъ и него-

витѣ общини въ прѣдѣлитѣ на Турция, вървѣла и другата — църковната и дипломатическата, която обгръща другитѣ православни църкви и народи. Въ неговъ активъ е томоса, съ който припозналъ самостояността на Сърбската църква и договора съ австрийското правителство, съ който уредилъ управата на православнитѣ епархии въ Босна и Херцеговина. Къмъ сжщия активъ трѣбва да се отнесе и неговия опитъ да уреди българогръцката църковна разспря и да тури край на единъ въпросъ, който държи въ вражда два православни съсѣдни народи. Още като митрополитъ въ Варна той е билъ противъ схизмата. Когато стжпилъ на патриаршеския прѣстолъ, той се опитва да присади своитѣ възгледи въ висшитѣ патриаршески кржгове. Неговата мисль, казватъ, била да се припознае Българската църква въ княжеството за самостояна, да се уреди въ тогавашна Източна румелия Екзархия, а другитѣ епархии да се оставятъ подъ вѣдомството на Патриаршията. Неговата мисль била прѣждеврѣменна. Тя не се схванала нито въ Фенеръ, нито въ Атина. И двата тия гръцки центра я счели опасна за Цариградската патриаршия и за елинизма. Недовѣрието на духовнитѣ и политически кржгове подкопало прѣстоло на Иоакима III. То скоро дало ржка на страха: уплашени въ Атина да не би българитѣ да се възползватъ отъ мисльта на Иоакима за уреждане то на тѣхния църковенъ въпросъ, посвѣтвали Фенеръ да се освободятъ отъ опасния патриархъ. Иоакимъ III билъ сваленъ.

Третиятъ периодъ на дѣйностъ е продължение на първия, но само съ повече тактъ и съ по-голѣмо творчество. Той почва отъ 1901 г. Второто

повръщане на Иоакима III на патриаршеския прѣстолъ се посрѣща на съ ентузиазъмъ отъ гърцитѣ. Сжщо съ възторгъ то се посрѣща и отъ рускитѣ и сърбски кръгове. Иоакимъ III бѣ знаме. Това знаме се знаеше. То бѣ знаме на миръ и на църковно творчество. Отъ Иоакимъ Шочакваха въ Петербургъ да внесе миръ и любовъ между православнитѣ църкви, сжщо благостъ и мекость въ отношенията между гърци и българи. Гърцитѣ пъкъ очакваха отъ него да дигне Българската екзархия отъ Цариградъ. Нѣкои духовни вѣстници въ Петербургъ и Бѣлградъ очакваха отъ него, освѣнъ това, още и да отвори вратитѣ на Цариградската патриаршия за славянитѣ.

Третиятъ периодъ е най-свѣтлия за Цариградската църква. Иоакимъ III не разрѣши въпроситѣ, които чакаха отъ него, но издигна Патриаршията на висота, на каквата е била при най-именититѣ патриарси, създаде блага и мека атмосфера между християнскитѣ православни народности въ империята, спомогна да се сблизятъ итърпятъ българи и гърци и, заедно съ Н.Б. българския екзархъ, се застъпиха за привилегиитѣ на Патриаршията, опълчиха се и протестираха срѣщо кървавия турски режимъ, подъ който изнива паството имъ...

Остава на историята да каже своята прѣдвѣнка и да го окичи съ ореола, който подобава за заслугитѣ му. Иоакимъ III бѣ великъ иерархъ съ рѣдки добродѣтели и дарби. Въ печалта на грѣцки народъ, който оплаква тоя светителъ и патриархъ, участвува и Българската православна църква.

Господъ Богъ да го упокои въ своитѣ селения.

Миръ и вѣчна паметъ на духа му!

Д.

Австро-Унгария мобилизира ли?

Въ Виена очакваха не побѣди за съюзенитѣ балкански държави, а поражения. Съюзенитѣ държави побѣдиха. Тѣ сж господари днесъ на Тракия, Македония, Тесалия и на голѣма частъ отъ Албания и Епиръ. Тия побѣди, които всички вѣстници се принудиха да регистриратъ, не даватъ покой на виенскитѣ публицисти Изненадани отъ това, което

виждатъ и което естествено се развива, въ Виена искатъ да спянатъ и промѣнятъ събитията. Ала течението на голѣмитѣ рѣки не се отбива. Яки съ своитѣ потоци, тѣхното устремно течение помита и повлича всички изкуствени прѣчки. Рѣкитѣ иматъ свой пътъ. Такъвъ иматъ и народитѣ съ гений, енергия, сила, творчество. Би помислилъ човѣкъ, че като нѣ успѣ по дипломатически пътъ да спне нормалния развой на събитията въ Балканитѣ, Австро-Унгария сега заплашва да стори това съ оржие. Не измисляме, не подозираме, не обвиняваме: това, засъжаление, пишатъ и говорятъ нѣмскитѣ вѣстници, прѣдимно виенскитѣ. Тѣ пишатъ за мобилизация въ Австро-Унгария. Тѣ заплашватъ съюзнитѣ балкански държави, че нѣма да имъ допуснатъ да промѣнятъ картата на Балканитѣ така, както тѣхнитѣ побѣди имъ даватъ право. Картата на Балканитѣ ще промѣни Австро-Унгария и то така, както налагатъ интереситѣ ѝ. За да си обезпечи това право и тая свобода, които смѣта, че, освѣнъ съюзнитѣ балкански държави, и Русия ще ѝ оспори, тя ужъ мобилизира. Това говорятъ депешитѣ, това четатъ свѣтътъ въ колонитѣ на германскитѣ вѣстници, които не може да се подозиратъ въ случая. Ето какво пишатъ тия вѣстници.

Берлинеръ Тагеблатъ пише:

Въ Виена пускатъ прѣзъ едни врата най-обезпокоителни вѣсти за военни приготовления на Австрия, а прѣзъ други даватъ категорични опровержения на тия вѣсти.

Истината е, че въ Виена се приготвяватъ и искатъ да прѣдупрѣдятъ за това Русия по най-прецизенъ начинъ, но, въ сжщото врѣме, като обявяватъ прѣувеличени или невѣрни тия вѣсти, оставятъ си отворени врата.

Повечето виенски вѣстници, вдъхновявани отъ австрийското правителство, увѣряватъ, че кризата приближава кюлмиционата си точка и Австрия разчита на силната и безусловна подкрѣпка на германската империя.

Русия, на която военнитѣ приготовления изумѣватъ, ако вѣрваме на свѣдѣнията, които имаме, иска конференция. Колко изтрито и да е, това старо дипломатическо сръдство струва, споредъ насъ, повече, отколкото насилнитѣ рѣшения.

Въ берлинскитѣ официални сръди не знаятъ абсолютно кюлмиционата точка на кризата, за която говорятъ виенскитѣ официозни вѣстници и тукъ гледатъ развой на събитията съ спокойство пълно съ резерва. Истина, нѣма, струва ни се, причина за този войнственъ шумъ.

Ние не можемъ да вземемъ за сериозни тия държания сабли въ Виена и, изповѣдваме, не виждаме нужда отъ тѣхъ.

Сжщия вѣстникъ отъ 23 пише:

„Въ Виена продължаватъ да говорятъ за рѣшителенъ часъ; тукъ, въ Берлинъ, се надѣватъ, че всичко ще се уреди мирно. Албанскитѣ племена, между това, ще прогласятъ своята независимостъ, и казватъ, че князъ Гика, който е претеадентъ, ще присѣдствува на това тържество въ Дурацо.

Млчнотиитѣ ще почнатъ, когато дойде да се разграничи бждещето княжество Албания“.

Берлинеръ Локалъ Анцайгеръ отъ 23 пише:

„Военнитѣ австрийски кръгове сж прѣкомѣрно песимисти. Рѣшение, казватъ тѣ, ще се вземе прѣди края на мѣсеца, ала не вѣрваме, че ще бжде миролюбиво.

Утрѣшниятъ день се гледа като особено критиченъ първо, защото архидукътъ наследникъ ще донесе въ Виена резултатитѣ отъ своитѣ разговори съ германския императоръ; второ, защото министрътъ Ургонъ въ Бѣлградъ може да съобщи въ Виена отговора на Сърбия.

Виена се прѣкосва постоянно отъ полкове въ походенъ видъ и всичко показва, че се правятъ най-голѣми военни приготовления“.

Вѣстникъ „Националь Цайтунгъ“ печата депеша отъ Виена, въ която се казва, че нѣма сѣмейство, нѣма група служители или работници или чиновници, които да не знаятъ роднина или приятель, получилъ призивенъ билетъ. Дѣтинство е да се отрича мобилизацията...

„*Кръстовиятъ вѣстникъ*“ казва, че ще бжде дѣтинство да се отричатъ военнитѣ приготовления въ Виена, но счита за нужно да упокои, че опасността не е неминуема“.

* * *

Додѣто германскитѣ вѣстници пишатъ така меко и спокойно, виенскитѣ вѣстници държатъ прѣдизвикателенъ езикъ. Тѣ се нахвърлятъ на Русия съ инсинуации и дързости.

Вѣстникъ „Даше Волксблатъ“ опровергава новината, че Австрия била поискала обяснения въ Петербургъ относно мобилизацията, но казва, че неговитѣ аспирации сж за неприятелство къмъ Русия.

Сжщия вѣстникъ отъ 25 пише: Увѣрватъ, че 11 тѣ руски корпуси на германската и руска граница сж значително засилени. Петъ набора сж подъ знамената намѣсто три. Излаза, че всички руски полкове на гра-

нищата сж на военна нога. Освѣтъ то ва, 33 дружини пѣхота и 4 полка кавалерия сж на границата въ Галиция.

Вѣст. „Цайтъ пише“:

„Русия е нашъ врагъ. Руската дипломация бѣ бита отъ нашата прѣзъ борбата за анексията и, още по-лошото, бѣ усмѣта. Русия иска да се реваншира срѣщо контъ Ерентала. Ще бжде грамаденъ успѣхъ за Русия, ако тя успѣе да избави Сърбия, ослабена военно, отъ война съ Австрия.

В. „Арбайтеръ Цайтунгъ“ пише:

„Австро-Унгария се намира прѣдъ възможността да бжде принудена да воюва, поради исканията на Сърбия, не само противъ малката сърбска държава, но противъ колосалната руска империя. Пслитиката на Белплацъ сега е въ най-мъчно положение. Господа сѣрбитѣ знаятъ, че колко по-голѣма е опасността отъ войната, толкова повече цивилизована Европа трепере да не бжде вѣвлѣчена у нея, толкова повече тѣхниятъ успѣхъ е вѣроятенъ“.

Вѣстникъ „Винеръ Тагблатъ“

мисли, че сериозността на положението остава сжщата. Никакъвъ положителенъ симптомъ нѣма за скорошно споразумѣние. Ако не трѣбва да бждемъ оптимисти, като английскитѣ вѣстници, не трѣбва да се прѣдаваме и на прѣкомѣренъ писимизъмъ. Умѣренитѣ фактори работятъ искрено да запазятъ мира, но Австро-Унгария е положила минимума на условията и ней е абсолютно невъзможно да отстапи нѣщо.

В. „Най-Фрай-Пресе“ пише:

„Срѣдствата на натиска или другитѣ мѣрки сж само прологъ на войната. Петербургскитѣ посланикъ, контъ Турнь, е, може би, задълженъ, по дипломатически причини, да мълчи, но общественото мнѣние въ Австрия е противъ Русия.

Френскитѣ вѣстници за мобилизацията

На вѣстникъ „l'Echo de Paris“ телеграфиратъ отъ Милано:

„Всички желѣзнопѣтни линии на Адриатическо море постоянно сж окупирани отъ военни тренове, артилерия и фургона съ храни и мунѣции.

Фиуме и Пола сж обявени въ военно положение.

На сжщия вѣстникъ телеграфиратъ отъ Виена:

Цензурата не допуса вече депешите, които даватъ свѣдѣния за военнитѣ австрийски приготовления“.

Вѣст. „le Temps“ на уводно мѣсто пише:

... Австро-балканския конфликтъ пази, въ основата си, всичката си напрегнатостъ. Австрия продължава да отрича на сѣрбитѣ териториаленъ достѣпъ на Адриатическо море, а Сърбия продължава да иска такъвъ достѣпъ.

Австрия се въоръжава и въ Виена и Пеща се чува звекътъ на „рѣждивитѣ желѣзари“, за които говорѣше она день „Берлинер Тагблатъ“... Поризанията срѣщо Русия отъ австрийската преса сж съвършено неправи. Русия не направи разпоредба, която може да се нарече прѣдизвикателна и съвсѣмъ естествено е, че тя не иска да бжде изненадана. Не въ Петербургъ се произнесоха заплашителни думи. Страно е очудването, че тия думи, произнесени другадѣ, сж извикали у нашитѣ съюзници извѣстно вълнение.

Съюзницитѣ на Австрия се обявяватъ солидарни съ нея... Германия въ своитѣ дипломатически отношения съ тройното съглашение изглежда пълна съ добра воля и желаеща да запази мира. Въпрѣки това, нейни агенти въ Цариградъ насърчаватъ турцитѣ да продължаватъ войната...

Влизането на българскитѣ войски въ Солунъ.

Солунскитѣ български в. „Право“ описва, какъ сж влѣзли българскитѣ войски въ гр. Солунъ. Първи били влѣзли българскитѣ кавалеристи на чело съ г. Станчевъ, нашия пълномощенъ министъръ въ Парижъ. Това е станало въ 27 октомврий почти едновременно съ грѣцкитѣ войски. На 28 влѣзли още 200 души български кавалеристи, посрѣщнати тържествено отъ многоброенъ народъ. Вечерята влѣзли и нѣколко дружини българска войска. А на другия день, въ понеделникъ, влѣзли двѣ бригади.

На 29-и октомврий влѣзли тържествено прѣстолонаслѣдникътъ Н. Ц. Височество князь Борисъ Търновски и князь Кирилъ Прѣславски на чело на двѣ български дружини съ военна музика. Ето какъ описва в. „Право“ тържественото влизане и посрѣщане на българскитѣ князе и войски въ столицата на Македония...

„На 29 октомврий солунскитѣ български имаха рѣдкото щастие да посрѣщнатъ българския прѣстолонаслѣдникъ Н. Ц. Височество князь Борисъ Търновски и Н. Ц. Височество князь Кирилъ Прѣславски. Безгранична бѣше радостта, която изпитваше тукашния българинъ, когато видѣ българскитѣ князе да влизатъ

въ Солунъ, на чело съ своитѣ юнашки войски. Ентузиазма, проявенъ по тоя случай, мъчно се подава на описание.

Т. Ц. Височества влѣзоха въ града къмъ 11 часа прѣдъ обѣдъ. Тѣ се придружаваха отъ генералъ Рачо Петровъ, г. Станчевъ, бившъ пълномощенъ министъръ въ Парижъ, генералъ Тодоровъ, дивизионенъ началникъ, Георгиевъ, началникъ на III бригада и др. Князетѣ бѣха послѣдвани още отъ двѣ дружини българска войска, на чело съ военна музика. Така съставенъ, кортежътъ мина прѣзъ улицитѣ Вардаръ, Сабри паша, покрай морето, — Пиргитѣ, и се спрѣ прѣдъ помѣщението на българското консулство, дѣто сж настанени врѣменно Тѣхни Ц. Височества.

Изъ цѣлия пѣтъ грамадно мнозинство акламираше непрѣкъснато съ френетически „ура“ князетѣ както и придружаващата ги българска войска.

Когато кортежа стигна на площада „на свободата“, руския крайцеръ „Олегъ“ поздрави българскитѣ князе и войски съ 21 топовни гърмежи.

Прѣдъ помѣщението на консулството Т. Ц. В. князетѣ бѣха посрѣщнати отъ голѣмо множество граждани и отъ българскитѣ ученички, които ги обсипваха съ цвѣта и акламираха съ викове: „Да живѣятъ князетѣ!“ „Да живѣе България!“

Подиръ това войскитѣ дефилираха прѣдъ Т. Ц. Височества.

Молебена въ българската църква

На 31 октомврий, въ 11 часа прѣди обѣдъ, въ черквата „Св. Кирилъ и Методий“ се отслужи тържественъ молебенъ въ честь на Т. Ц. Височества князетѣ Борисъ Търновски и Кирилъ Прѣславски. Молебена се извърши отъ цѣлото солунско българско духовенство начело съ Н. Впр. Дебърския митрополитъ, г. Козма, който по настоящемъ се намира въ града.

Присѣтствуваха Т. Ц. В. князетѣ, генералитѣ Р. Петровъ, Тодоровъ, Георгиевъ, и другитѣ висши офицери, г. Станчовъ, бивши пълномощенъ министъръ въ Парижъ и цѣлото българско гражданство въ града.

Подиръ молебена Т. Ц. Височества, заедно съ свитата си, направиха посѣщение на Българската митрополия, дѣто Н. Високопрѣподобие архимандритъ Евлогий ги привѣтствува отъ името на солунскитѣ български съ една извънредно хубава и прочувствена рѣчь. Н. В. Прѣподобие изрази твърдѣ добръ чувствата, които вълнуватъ тукашнитѣ български, по случай пристигането на младитѣ князе съ юначната армия, и помоли Т. Ц. Височества да станатъ

тълкуватели на тѣзи чувства прѣдъ своя августейши баща, когото той нарече „Царь Освободитель на Македония“.

Н. Ц. Височество князь Борисъ отговори съ хубава кратка рѣчь и обѣща да прѣдаде на своя августейши баща задушевнитѣ привѣтствия на солунското българско население.

Ученикътъ Гуровъ (отъ VII класъ на търговската гимназия) привѣтствува прѣстолонаслѣдника съ кратка рѣчь „...“

България и Сърбия примѣръ.

Бившиятъ ромънски сенаторъ Болдуръ Епуреану печата слѣдното писмо въ в. „Le Temps“ отъ 25 ноем. отдѣто го вземаме :

„Единъ високъ урокъ за народенъ идеалъ изнася настоящата война. Балканскитѣ народи, въ цѣлата си политика, сж прѣслѣдвали съ непоколебимо тѣрпѣние една цѣль : да създадатъ велика България и велика Сърбия.“

За да постигнатъ и осъществятъ този народенъ идеалъ, нищо не скъпили българитѣ и сѣрбитѣ. И днесъ, по диръ 25 години неустани усилия и издръжливостъ, тѣ доказаха на обѣркана Европа, че знаятъ да искатъ и че знаятъ да дѣйствуватъ.

И когато България и Сърбия изведнѣжъ блѣсватъ, както прѣди нѣколко години блесна въ далечния изтокъ Япония, какво вършимъ ние ромънитѣ и какво продължаваме да вършимъ ?

Ние спимъ омотани, ако ми се позволи да употребя този фамилиаренъ изразъ, въ нашата тѣй наречена *политическа мждростъ*. И, уви, изглежда, че ние искаме да продължаваме нашия сънъ, като ще чакаме да ни паднатъ печени птичета отъ небето.

Феодираны на германската политика и въ послѣдствие на австрийската, ние чакаме отъ германското небе да ни паднатъ птичета.

Но какво ще ни стори Германия, а особено Австрия ?

Отъ 1886 г. ние обогатяваме тѣхната индустрия и тѣхната търговия. Какво ни помогнаха Германия и Австрия въ 1878 г., когато Русия, злѣ настроена, стори политическата грѣшка и ни взе Бесарабия. И, при това, безъ да мразимъ Австрия, която сжща така нѣкога ни взе Буковина, ние оставаме нейни вѣрни и прѣданы приятели

Нека се събудимъ. Нека напуснемъ политиката, която не ни е дала и не може да ни даде нищо добро.

Нашиятъ народенъ идеалъ трѣбва да е велика Ромъния, както идеалътъ на българитѣ и на сѣрбитѣ бѣ и е велика България и велика Сърбия.

Българитѣ и сѣрбитѣ ни дадоха примѣръ за народенъ патриотизъмъ. Тѣ показаха на свѣта, какво могатъ народитѣ, които работятъ и се борятъ съ твърдостъ да създадатъ велико отечество, което е тѣхно и което трѣбва да бжде тѣхно.

Ние, ние така сжщо сме повикани да създадемъ едно велико отечество, велико отечество, което бѣ наше и което трѣбва да бжде наше. Нашиятъ народенъ и разуменъ идеалъ, единствения, който трѣбва да прѣслѣдваме, трѣбва да е да възвърнемъ на отечеството Трансвания и Буковина. За да го постигнемъ и осъществимъ, трѣбва да вървимъ не съ Германия, не особено и съ Австрия, но съ Франция и Гусия.

Побѣдители съ тройното съглашение, Буковина и Трансвания ще бждатъ наши. Побѣдени? ... Ние ще имаме поне утѣхата да паднемъ славно за едно благородно и велико дѣло“.

По примирието.

Въ първата срѣща на делегатитѣ отъ турска страна се явили не лицата, които се обѣлѣзваха въ миналия брой, но самъ турския генерал-исимусъ Назимъ паша, първъ турски пълномощникъ, и Решидъ паша, вторъ пѣсеомощникъ. На 15-и е станала втората срѣща на Чаталджа. Въ нея се подигнали въпроси, разглеждането на които продължило и на 16 часа до 11 прѣдъ пладне.

Една телеграма отъ Цариградъ въ Виена съ дата 15-и ноемвчий прѣдава слѣдното официално съобщение по прѣговоритѣ за примирието:

Въ вчерашното си събрание пълномощницитѣ влѣзоха въ прѣговори съ голѣма вѣжливостъ и прѣговаряха най-достойно. Събраниетѣ бѣ държано въ Чаталджа въ единъ вагонъ. Пълномощницитѣ на двѣтъ страни рѣшиха да докладватъ на правителството си резултата отъ първаси срѣща. Слѣдъ получаването телеграмата, съ която се съобщава резултата отъ това събрание на делегатитѣ, министерскитѣ съвѣтъ продължи заседанието си до срѣдъ ношъ и прати на турскитѣ пълномощници ново наставление.

Вънъ отъ това официално съобщение отъ Цариградъ, въ телеграми до европейски вѣстници се твърди, че

турското правителство било съвѣтвано и стѣ великитѣ сили, на които се надѣвало, да побърза и склучи миръ съ съюзнитѣ балкански държави. Колко по-скоро стане това, толкова по-добрѣ за Турция—столицата ѝ ще бжде спасена.“

Дневникъ.

За раненитѣ бѣдни войници. Докторитѣ правятъ всичко, каквото е въ мощьта на медицината, да облекчатъ раненитѣ войници, да ги изцѣрятъ и дигнатъ здрави на крака. Не помалки сж и грижитѣ на сестритѣ и самарянкитѣ за раненитѣ. Медицинскитѣ грижи на докторитѣ, майчинскитѣ и сестрински грижи на самарянкитѣ и сестритѣ не оставятъ минута раненитѣ. Ала има много ранени войници бѣдни, които, като всѣки болни, пожелаватъ да си купятъ ябълка, тютунъ, сладки, бонбони и пр. Въ услуга на такива се притекли братята отъ св. Рилската обителъ съ 4 хиляди лева, които прѣди недѣля турили въ разположение на Червения кръстъ. Въ писмото, съ което се съобщава за тази внесена сума, блѣжи се желанието на братята рилци. Узнали, пише се въ писмото, че много ранени нѣма съ какво да си купятъ нѣща, съ които би разквасили устата си, братята внасятъ 4 хиляди лева, които да се употребятъ за пощевки на раненитѣ и да имъ се раздаватъ отъ име на братята рилци. Настоятелството на Червения кръстъ, което е получило писмото и разполага съ сумата, ще може да купи и раздаде на раненитѣ ябълки, тютунъ, сладки, шоколади и пр. нѣща.

БОЙНОТО ПОЛЕ.

Една официална депеша съ дата 15 ноемврий отъ Лозенградъ, отъ главната квартира, съобщава :

Вчера първа и втора редицки турски дивизии, подъ началството на Яверъ паша, въ съставъ отъ 252 офицери, 8879 долни чинове, 8 планински орждия, повече отъ 1000 коня и множество боеви материали, сж капитулирали и сж взети като военноплѣнни при с. Мерхамли, между Деде-Агачъ и Димотика, отъ българскитѣ войски слѣдъ единъ упоритъ бой. Плѣнницитѣ подъ конвой сж изпратени за Димотика и оттамъ ще бждатъ отправени въ вжтрѣшно-стѣта на царството.